Ετος Ϛ' — Αριθμος 459 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 22 Μαρτιου 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γογζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τony.— Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου — Ξαβιὲ δὲ-Μοντεπέν: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παν. Παπᾶ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προπληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπὰρτ καὶ Χὶρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἐξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προπληρώσαντας συνδρομητάς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Ἐννοῶ βεβαίως τὴν φυγὴν τοῦ κυρίου Πομπεράν, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις· ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἐννοήσω εἶναι πῶς ὁ κύριος Βουρβόνος ἠδυνήθη νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, ἀφοῦ οὐδὲν ἠνάγκαζεν αὐτὸν πρὸς τοῦτο. Κατὰ τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς Μουλέν, δὲν ἐλησμονήθησαν ἀμφοτέρωθεν τὰ πάντα; ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία δὲ Μονσενὺ ἐλπίζουσα ὅτι διὰ τῶν λόγων τούτων θὰ ἐξήλειφε τὴν κακὴν ἐντύπωσιν, ἣν οἱ ἄφρονες λόγοι τοῦ Διδιὲ ἐπροξένησαν εἰς τὸν λοχαγὸν Ἰωνᾶν καὶ τοὺς τοξότας αὐτοῦ.

— Οὐδὲν ἁπλούστερον, ἐν τούτοις, κυρία, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Γασκόνος ἀτενίζων πάντοτε τὸν Διδιέ. Ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν ἦτο τελείως εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐν τῇ αὐλῇ περιωπῆς του.

Ἡ Ἄρτεμις κατένευσεν ἀποδεχομένη τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ ἐσιώπησε.

— Θὰ μοὶ εἴπητε, ἐξηκολούθησεν ὁ Γασκόνος, ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος ἦτο πρίγκηψ ἐξ αἵματος, στραταρχης τῆς Γαλλίας καὶ ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν βασιλέα· ὅτι ἦτο δοὺξ τοῦ Βουρβονὲ καὶ τῆς Ὠβέρνης, κόμης τοῦ Κλερμὸν καὶ ἄλλων πολλῶν ἀκόμη. Αἴ, λοιπόν! κυρία, ἐξηκολούθησεν ἀτενίζων τὸν Διδιέ, ὅστις ἤρξατο ἀνησύχως κινούμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, πάντες οὗτοι οἱ πομπώδεις τίτλοι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κορέσωσι τὴν ἀκόρεστον φιλοδοξίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πρίγκηπος.

Ἡ Ἄρτεμις παρετήρει τ' ἄκρα τῶν ὀνύχων της ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ.

— Ἐτελεῖτο πανήγυρις ἢ ἱππομαχία; κατεχρᾶτο τὴν σχεδὸν βασιλικὴν αὐτοῦ περιουσίαν καὶ ἀνεκηρύσσετο πάραυτα ὁ ἀντίζηλος τοῦ κυρίου του μὴ θέλων νὰ ὑστερῇ Φραγκίσκου τοῦ Α' οὐδὲ κατὰ τὴν πολυτέλειαν, οὐδὲ κατὰ τὴν εὐγένειαν.

Ὁ Διδιὲ ᾐσθάνθη ἑαυτὸν πληγέντα ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Γασκόνου. Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν κύριον Βουρβόνον ἐθεώρει τοὺς λόγους ἐκείνους ὡς ὕβριν ἐναντίον του.

— Ἀγνοῶ, εἶπεν, ἂν ὁ κύριος Βουρβόνος ἤθελε κατ' οὐδὲν νὰ ὑστερῇ Φραγκίσκου τοῦ Α', γνωρίζω ὅμως ὅτι βεβαίως, ὑπερέβαλλεν αὐτὸν κατὰ τὴν γενναιότητα.

— Διάβολε! διέκοψεν ὁ Ἰωνᾶς, καμμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ Πομπεράν, τί ἐννοεῖτε, εὐγενής μου;

Ἡ Ἄρτεμις ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Διδιὲ καὶ μεθ' ἱκετευτικοῦ βλέμματος παρεκάλει αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ.

Οἱ τοξόται εἶχον κατ' ὀλίγον πλησιάσει καὶ ἀπετέλεσαν ὅμιλον ὄπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν.

— Εἰς τὴν μάχην τοῦ Μορινιάν, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας, Φραγκῖσκος ὁ Α' ἐπληγώθη εἰς τὴν χεῖρα· ἦτο ἁπλῆ ἀμυχὴ διότι μόλις ἔρρευσεν ὀλίγον αἷμα. Βλέπων τὸν βασιλέα του πληγωθέντα ὁ κύριος Βουρβόνος, ὅστις τότε δὲν ἦτο στραταρχης, ἐρρίφθη ὡς λέων ἐν μέσῳ τοῦ ἐχθροῦ καὶ δὲν ἐξῆλθεν εἰμὴ μὲ τρεῖς πληγάς, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ . . . Βεβαίως ἔχετε δίκαιον, ὁ κύριος στραταρχης Βουρβόνος εἶναι φιλόδοξος καὶ ζηλότυπος μὴ θέλων νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν κυριόν του.

— Ἔχετε δίκαιον! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός. Ἀλλὰ Φραγκῖσκος ὁ Α', τὸν ὁποῖον ἡ ἀντιζηλία αὕτη ἐκούραζεν, ἐφρόντισε καὶ ἐστέρησε τὸν ὑπερήφανον αὐτὸν στραταρχην τῆς περιουσίας καὶ τῶν τίτλων του. Διάβολε! Ἂς εἴπωσιν ἀκόμη ὅτι τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως ἡμῶν δὲν κόπτει ἐπίσης καλῶς διὰ τὴν δικαιοσύνην ὡς διὰ τὴν μάχην!

— Διδιέ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἄρτεμις, ἔχε οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ μὴ ὁμιλήσῃς πλέον.

Ἀλλ' ὁ νεανίας οὐδόλως ὑπήκουσεν εἰς τὴν παράκλησιν τῆς κυρίας δὲ Μονσενύ.

— Πιστεύω, κύριε, ἐξηκολούθησε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ὅτι τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως θὰ ἔκοπτε καλλίτερον διὰ τὴν δικαιοσύνην, ἂν ἐθυσίαζε μετ' ὀλιγωτέρας ἐλαφρότητος εἰς τὰς ἀθλίας δολοπλοκίας τῆς αὐλῆς τοὺς πιστοτέρους αὐτοῦ θεράποντας. Πιστεύω ἐπίσης, ὅτι τὸ ξίφος του θὰ ἔκοπτε καλλίτερον διὰ τὴν μάχην, ἐὰν ἀντὶ νὰ ἔχῃ ἐχθρὸν τὸν κύριον Βουρβόνον, ἐφρόντιζε νὰ διατηρήσῃ φίλον ἐκεῖνον, ὅστις τόσον ἀνδρείως ὑπερήσπισε τὸ δουκάτον τοῦ Μιλάνου, τὴν Γυιέν, τὴν Βουργόνην καὶ τὴν Πικαρδίαν ἐναντίον τῶν Αὐτοκρατορικῶν, τοῦ Πάπα καὶ τῶν Ἑλβετῶν.

— Πά! ὁ βασιλεὺς θὰ ἀνυψώσῃ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατάρχου τὸν κύριονΒονιβὲ ἢ ἄλλον τινὰ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ τὸ πᾶν διορθόνεται.

—Ὁ βασιλεύς, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ,δύναται νὰ προάγάγῃ εἰς στρατάρχην τὸν θαλαμηπόλον του· ἀλλ' ὁ θαλαμηπόλος του δὲν θὰ κερδήσῃ βεβαίως τὴν μάχην τοῦ Μορινιάν.

Ὁ κύριος Βουρβόνος, λίαν συγκεκινημένος, ὀλίγου δεῖν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν εὐγενῆ νεανίαν. Ἀλλ' ὁ Πομπεραὶν ἔκρινε φρόνιμον νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην. Ἔνευσε τῷ Ἰωνᾷ· τότε δὲ ὁ Γασκόνος ἐπροχώρησεν ἓν βῆμα πρὸς τὸν Διδιέ, καὶ ἀτενίζων αὐτὸν ὀργίλως :

—Σατανᾶ! εὐγενής μου νέε, εἶπεν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἀνήκετε εἰς τὸν κύριον Βουρβόνον!

—Εἰς οὐδένα ἀνήκω, ἀπήντησεν ὁ Δυδιὲ ἀνυψῶν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλήν.

Ὁ Ἰωνᾶς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ διῆλθεν ὄπισθεν τῶν ἵππων ἥρπασε τὸν Μουσερὸν ἐπὶ τοῦ ὠτὸς καὶ ἐκύλισεν αὐτὸν χαμαί.

—Χάριν! βοήθειαν! ἐκραύγασεν ὁ νάνος.

Οἱ τοξόται ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς ἔσπευσαν ἐν θορύβῳ καὶ περιεκύκλωσαν τὸν Μουσερόν.

— Θὰ συμφωνήσετε, εὐγενῆ μου νέε, εἶπε τότε ὁ Ἰωνᾶς, ὅτι ἡ παρουσία τοιτούτου συντρόφου ἀρκεῖ τὰ σᾶς καταστήσῃ ὕποπτον εἰς ἐμέ! Εἶδον πολλάκις τὸ τέρας αὐτὸ εἰς τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Δὲν ἀπατᾶσθε, κύριε, εἶπεν ὁ Ἄρτεμις χωρὶς νὰ διστάσῃ. Αὐτὸς ὁ νάνος ἀνήκει πράγματι εἰς τὸν κύριον στρατάρχην.

— Τὸ ἠγνόουν σήμερον τὴν πρωΐαν ὅτε ἔλαβον αὐτὸν μετ'ἐμοῦ, προσέθηκεν ἁπλῶς ὁ Διδιέ. Ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης, καὶ τὸν ὡδήγησα εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσενύ. Φίλος ἢ ἐχθρός, κύριε, ὁ πάσχων πρέπει νὰ εὑρίσκῃ οἶκτον.

Ὁ Πομπεραὶν ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸν Διδιέ.

— Εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ἠρώτησεν ἀτενῶς ἀτενίζων αὐτόν, ὁ νάνος αὐτὸς σᾶς εἶπε τοὐλάχιστον ποῦ εἶναι ὁ κύριός του;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Διδιέ. Μ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς παρακλήσεις οὐδὲν εἶπε.

— Πρέπει νά τον βασανίσῃ τις διὰ νὰ τῷ λύσῃ τὴν γλῶσσαν!

Ὁ Μουσερὸν δι' ἑνὸς πηδήματος ἀνηγέρθη.

— Μὰ τὴν γενειάδα τοῦ πατρός μου! ἀνέκραξε, ὡραῖαι εἶναι αἱ συμβουλαί σας, ἱππότα μου! Πῶς! ἠδυνάμην ἀντὶ ἐντίμου ἀνταμοιβῆς, νὰ παραδώσω τὸν ἐπιλήσμονα αὐτὸν πρίκηπα, ὅστις μὲ ἐγκατέλειψε χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ μίαν λέξιν ἀποχαιρετισμοῦ, χωρὶς κἂν νὰ μοὶ πληρώσῃ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ μισθοῦ μου· τὸν κύριον αὐτὸν ἄνευ καρδίας χάριν τοῦ ὁποίου μὲ ἔκλεψαν καὶ μὲ ἔδειραν. Νὰ γνωρίζω ποῦ εὑρίσκεται καὶ νὰ μὴ τὸ εἴπω; θὰ ἤμην πράγματι τρελλός. Καὶ ἐνώπιόν μου ἂν ἦτο θὰ τῷ ὡμίλουν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν,διότι προσεβλήθην καὶ εἶμαι ἐξηγριωμένος.

Καὶ τυλισσόμενος διὰ τοῦ μανδύου του, ὁ Μουσερὸν ἤρξατο βαδίζων μεγάλοις βήμασι.

— Διάβολε! ὅ,τι καὶ ἂν εἴπητε, εὐγενής μου νέε, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωνᾶς, ὑποθέτω ὅτι ἀνήκετε ἐπίσης εἰς τὸν κύριον στρατάρχην.

— Ἀπατᾶσθε, κύριε, οὐδέποτε ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τὸν κύριον Βουρβόνον. Γνωρίζω τὸν πρίγκηπα αὐτὸν ἐκ τῆς αἴγλης τοῦ ἐνδόξου ὀνόματός του. Ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ καί τον θαυμάζω. Τὸν συνοδεύω διὰ τῶν εὐχῶν μου φεύγοντα καὶ θά τον ἔσωζα μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου.

— Εὐγενής μου νέε, εἶναι ἄτοπον εἰς πιστὸν ὑπήκοον τοῦ βασιλέως νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν κύριον Βουρβόνον τόσον θερμῶς ὡς σεῖς. Ἐγώ, ὅστις τὸν γνωρίζω, ἐγώ, ὅστις ὑπηρέτησα ὑπὸ τὰς διαταγάς του καὶ ὀφείλω εἰς αὐτὸν τοὺς πρώτους βαθμούς μου, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸν συλλάβω ἂν τον συνήντων.

— Δὲν σᾶς συγχαίρω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Διδιὲ περιφρονητικῶς μειδιῶν.Ἀλλ' ἴσως ἔχετε δίκαιον. Εἴς τι δύναται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὁ κύριος Βουρβόνος δυστυχῶν;

— Διάβολε! εὐγενὴς νέε μου, ὀλίγον φροντίζω δι' ὅ,τι λέγετε. Ἀλλ' ἐγὼ ὁ Ἰωνᾶς, λοχαγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ βασιλέως,πρέπει νὰ προδώσω τὸν βασιλέα μου διὰ νὰ βοηθήσω τὸν στρατάρχην; Θὰ ἤμην προδότης ἂν το ἔπραττον καὶ θὰ μὲ ἐλιθοβόλουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Ἀπέναντι τοῦ καθήκοντος οὐδὲ οἰκογενειακοὺς δεσμούς, οὐδὲ φιλίαν, οὐδ' εὐγνωμοσύνην ἀναγνωρίζω.

— Ὅταν ἔχῃ τις τοιαότας ἀρχάς, κύριε, τότε οὐδενὸς δέχεται τὴν προστασίαν. Ἀλλ' ὅταν ἐδέχθη τις ὑπηρεσίας καὶ καταδικάζῃ τὸν προστάτην του,τοῦτο εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀγνωμοσύνης!

— Ἀρκεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους του· ἂν δὲν γνωρίζετε τὸν λοχαγὸν Ἰωνᾶν θὰ σᾶς μάθω νὰ τὸν γνωρίσετε.

Ὁ Διδιὲ ἠτένισε τὸν αὐθάδη Γασκόνον διὰ καταφρονητικοῦ βλέμματος.

— Οἱ λόγοι μου, εἶπε, δὲν ἀπευθύνονται εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν τοξοτῶν τοῦ βασιλέως.

— Σατανᾶ! ὥρα καλή,ὑπέλαβεν ὁ Ἰωνᾶς φρικιῶν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ἀνακλήσεως.

— Ἀπευθύνονται πρὸς τὸν προστατευόμενον τοῦ κυρίου Βουρβόνου, προσέθηκεν ὁ Διδιὲ προχωρῶν ἓν βῆμα πρὸς τὸν Ἰωνᾶν, διακηρύττω δέ, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἄνευ ψυχῆς καὶ ἄνευ τιμῆς.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος ξιφουλκῶν, ὑπερασπίσθητε, κύριε, ἂν δὲν θέλετε νὰ σᾶς καρφώσω μὲ τὸ ξῖφός μου εἰς τὸ ἔδαφος αὐτοῦ τοῦ ἀκατίου!

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν ὁ Διδιέ, ὅστις χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ τὴν σύστασιν τοῦ λοχαγοῦ εἶχεν ἤδη ξιφουλκήσει καὶ προεκάλει τὸν ἀντίπαλόν του.

Ὁ κύριος Βουρβόνος καὶ ὁ Ἰωνᾶς ἀντήλλαξαν τελευταῖον βλέμμα παραδόξου ἐκφράσεως καὶ ἡ πάλη ἤρξατο.

Ἡ Ἄρτεμις τρέμουσα ἠθέλησε νὰ ριφθῇ μεταξὺ τῶν μαχομένων, ἀλλ' ὁ Πομπεραὶν ἀπεμάκρυνεν αὐτήν.

Οἱ τοξόται, γνωρίζοντες τὴν δεξιότητα τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐτάχθησαν ὄπισθεν αὐτοῦ μὴ ἀμφιβάλλοντες διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς πάλης.

Ἐν τούτοις,τὰ κτυπήματα ἀντηλλάσσοντο ταχύτατα. Ὁ Διδιὲ ἐμάχετο ἐπίσης καλῶς ὡς καὶ ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ.

— Σατανᾶ! ἰδοὺ μία ὡραία ἀπόκρουσις, εἶπεν ὁ Γασκόνος ἐπιδεξίως κτυπῶν τὸν Διδιέ. Ἀδιάφορον ὅμως, νέε μου, ἂν δὲν σᾶς φονεύσω, θὰ εἶσθε οὐχ ἧττον ὁ φυλακισμένος ἢ ἐμοῦ ἢ τῶν ἀνθρώπων μου.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ Διδιὲ προσέβαλλε τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ μετὰ θαυμασίας δεξιότητος.

— Διάβολε! σεῖς δὲν παίζετε! ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις, ἥτις ἔντρομος ἔβλεπε τὸ ξῖφος τοῦ Γασκόνου διευθυνόμενον πάντοτε πρὸς τὸ στῆθος τοῦ Διδιέ.

Ἠθέλησε νὰ ριφθῇ μεταξὺ τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ τοῦ Πομπεράν, οἵτινες ἐθεῶντο σιωπῶντες τῆς πάλης.

Εἷς ἐκ τῶν τοξοτῶν κλονιζόμενος ἐκ τῆς μέθης ἥρπασεν αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

— Νὰ κυττάζετε χωρὶς νὰ ἐγγίζετε, ὡραία μου, ἂν θέλετε νὰ μὴ τσιμπηθῆτε, εἶπε σύρων τὴν κόμησσαν.

Ἐνῷ δὲ ἡ Ἄρτεμις ἐπάλαιεν ἵν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἄλλος τοξότης, οὐχ ἧττον ἐν μέθῃ διατελῶν, ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Ἕνα φιλί, χαριτωμένη μου ξένη, καὶ θὰ σᾶς ὑπερασπίσω ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ μεθυσμένου, τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς.

Καὶ ἤγγισε διὰ τῶν κυανῶν ἐκ τοῦ οἴνου χειλέων του τὸν ἡμίγυμνον ὦμον τῆς πυργοδεσποίνης.

Ἡ Ἄρτεμις ὀπισθοδρόμησε καὶ πάραυτα περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν λοιπῶν τοξοτῶν. Πάντες ἔτεινον πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας.

— Ἄς ἴδωμεν ἂν ἦναι ὡραία ὅσον φαίνεται, εἶπεν ἄλλος θέλων νὰ τῇ ἀποσπάσῃ τὴν προσωπίδα, ἣν ἔφερεν.

Ἡ κόμησσα ἐφρικίασε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης καὶ ἀποστροφῆς. Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ἀπήστραψε τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ Διδιέ. Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπώλεσε τὴν θέσιν τῆς ἀμύνης.

Ὁ Ἰωνᾶς ἠδύνατο τότε νὰ διαπεράσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους του, ἀλλ' ἀπέφυγε νά το πράξῃ διότι οὐδεμίαν ἀφορμὴν μίσους εἶχε κατὰ τοῦ γενναίου καὶ εὐγενοῦς ἐκείνου νέου, ὃν εἶχε μὲν προκαλέσει ἀλλ' οὐχὶ διὰ νά τον φονεύσῃ.

— Διὰ σᾶς αὐτή, σύντροφε! ἐφώνησεν αὐτῷ ἵνα τὸν ἀνακαλέσῃ ἐν τῇ ἀμύνῃ.

Ὁ Διδιὲ ἔσπευδε νὰ τελειώσῃ θέλων νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῆς Ἀρτέμιδος. Κτυπῶν δ' ἐπιδεξίως τὴν λεπίδα τοῦ ἀντιπάλου του ἔρριψε τὸ ξῖφος ἐκείνου εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν.

Οἱ τοξόται φοβηθέντες μήπως ὁ νεα-

νίας, παραφερόμενος ἐκ τῆς ὀργῆς, ἤρχιζε νὰ κτυπᾷ ἐκτὸς τῶν κανόνων τὸν ἀντίπαλόν του ἀφωπλισθέντα, ἐγκατέλειπον τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ ξιφουλκήσαντες ὥρμησαν πάντες κατὰ τοῦ Διδιέ.

Ἀλλ' ἐκεῖνος στηριχθεὶς ἐπὶ των ἵππων, ἵνα μὴ περικυκλωθῇ, ἀντεμετώπισεν ὅλους τοὺς τοξότας.

Ἡ κυρία δὲ Μονσενὺ βλέπουσα τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν ὁ Διδιέ, ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! ὑπερασπισθῆτέ μας καὶ σώσατέ τον.

Ὁ δοὺξ εἵλκυσε τὸ ξίφος του.

— Οὐδεὶς ποτὲ ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομήν μου εἰς μάτην, εἶπε. Καθησυχάσατε λοιπόν, κυρία.

Καὶ ἐρρίφθη θαρραλέως μεταξὺ τοῦ Διδιὲ καὶ τῶν τοξοτῶν.

— Ὀπίσω, σεῖς! ἀνέκραξεν αὐτοῖς ἐπιτακτικῶς, ἐν ὅσῳ ὁ ἀρχηγός σας εἶνε ὄρθιος, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέμβετε. Ἰωνᾶ, προσέθεσε, διάταξον λοιπὸν τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ θέσωσι τὰ ξίφη εἰς τὰς θήκας. Πρόκειται περὶ ὑποθέσεως προσωπικῆς ἀφορώσης μόνον σὲ καὶ αὐτὸν τὸν νέον.

— Ὀπίσω σεῖς! εἶπεν ὁ Ἰωνᾶς νὰ μὴ κινηθῆτε ἐν ὅσῳ δὲν διατάσσεσθε.

Οἱ τοξόται ὡς στρατιῶται εὐπειθεῖς ὑπήκουσαν.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Γασκόνος ἀποτεινόμενος τῷ Διδιέ, σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιδεξιότητά σας εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ κτυπηθῆτε πάλιν μαζί μου ἅμα ἐξέλθητε τῆς φυλακῆς. Καὶ ἤδη, εὐγενής μου νέε, παραδώσατέ μοι τὸ ξῖφος σας, διότι ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σᾶς συλλαμβάνω.

— Τὸ ξίφός μου! ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ· ἔλθετε λοιπὸν νὰ τὸ λάβετε! Καὶ ὀπισθοδρομῶν ἓν βῆμα ἔλαβε θέσιν ἀμύνης.

— Κύριε λοχαγέ, διέκοψεν ἡ Ἄρτεμις ἀνορθουμένη, πρὶν ζητήσητε τὸ ξῖφος του, μάθετε τοὐλάχιστον τίνες εἴμεθα.

Καὶ ἀφῄρεσε τὸ προσωπεῖόν της.

— Προσέξετε, κύριε, προσέθηκε· δὲν εἴμεθα ἐκ τῶν εὐκόλως προσβαλλομένων. Ἐγὼ εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος δὲ Μονσενύ, πρεβότου τοῦ βασιλέως, ὁ νέος δ' αὐτὸς εἶναι ἀνεψιός του.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Γασκόνος, ἂν ἤμην βέβαιος ὅτι εἶσθε ἀληθῶς ἡ κυρία κόμησσα δὲ Μονσενύ, θὰ προσέκλινον καὶ θὰ σᾶς παρεκάλουν νὰ μὲ συγχωρήσητε. Ἀλλά, κυρία, μοὶ λείπει ἡ ἀπόδειξις καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπαναλάβω διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν νέον: Κύριε, δότε μοι τὸ ξῖφος σας!

— Ποτέ; ἀπήντησεν ὁ Διδιέ.

— Σκεφθῆτε καλῶς! δύναμαι νὰ σᾶς ἀφοπλίσω διὰ τῶν ἀνθρώπων μοι.

— Θὰ μὲ φονεύσωσι μᾶλλον!

— Θεέ μου! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις ριπτομένη πρὸ τοῦ Διδιέ, δύναμαι νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν ἐζητήσατε. Θελήσατε νὰ μᾶς συνοδεύσῃ φρουρὰ μέχρι τῆς ἐπαύλεώς μας καὶ τότε...

— Ἀδύνατον, κυρία, νὰ ἐπιστρέψωμεν, εἶπεν ὁ Ἰωνᾶς, ἀρκετὸν καιρὸν ἀπωλέσαμεν μέχρι τοῦδε.

— Καὶ σεῖς, ἱππόται μου, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα ἀποτεινομένη ἱκετευτικῶς πρὸς τὸν δοῦκα καὶ τὸν Πομπεράν, θὰ ἀρνηθῆτε νὰ μᾶς συνοδεύσητε μέχρι τοῦ πύργου; Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ θὰ ἦναι εὐτυχὴς νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν γενναίαν προστασίαν, τὴν ὁποίαν μᾶς παρέσχετε.

— Θὰ ἐστέργομεν εὐχαρίστως, κυρία, ἂν τὴν νύκτα ταύτην δὲν εἴχομεν συνέντευξιν εἰς Γρενόβλην καὶ ἂν μὴ πρὸ πάντων οἱ ἵπποι μας δὲν ἦσαν κατάκοποι.

— Ὦ! μὴ φροντίζετε δι' αὐτό, κύριοι, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις μειδιῶσα. Εἰς τὸν πύργον τοῦ κόμητος Αὐρηλιανοῦ θὰ εὕρητε οὐ μόνον ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν ἀλλὰ καὶ ἵππους ρωμαλέους.

— Κυρία, ὑπάρχει ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον δὲν προείδατε.

— Ἐμπόδιον! ποῖον;

— Ἀδυνατοῦμεν νὰ σᾶς συνοδεύσωμεν ἐν ὅσῳ ὁ νέος οὗτος δὲν μᾶς παραδίδῃ τὸ ξῖφός του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟΝΥ.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὑπὸ τὸ ἔρρυθμον βῆμα τῶν φρουρῶν εἰσῆλθεν ὠχρὸς καὶ νοσηρῶς καταβεβλημένος ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ. Ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ ἵσταντο δύο ρωμαλέοι χωροφύλακες μετὰ γεγυμνωμένων ξιφῶν.

Ὁ Βαλεριανὸς σχεδὸν ἀσυναισθήτως προσέβλεψε περὶ αὐτόν, ἀλλ' αἴφνης παρετήρησε τὸν Βελτίστσεφ, εἶδε τὴν σύζυγόν του καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐκλονίσθη.

— Κάθισμα!... ὀγρήγορα, δόσατέ του κάθισμα! διέταξεν ὁ ἀνακριτὴς ἕνα τῶν χωροφυλάκων, συγχρόνως δὲ ὁ ἕτερος ἐπρόφθασε νὰ ὑποστηρίξῃ ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν κατάδικον, ὅστις, ἄνευ τῆς βοηθείας του, ἀναμφιβόλως θὰ κατέπιπτεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Κόροβοφ ἐκαθέσθη, ὁ δὲ ἀνακριτὴς μετὰ πολλῆς μερίμνης ἐπρότεινεν αὐτῷ νὰ δροσισθῇ πίνων ὀλίγον ὕδωρ.

Ὁ κατάδικος μετὰ δίψης ἔπιεν ὁλόκληρον ποτήριον καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός του.

Παρῆλθον στιγμαί τινες βαθυτάτης σιγῆς.

— Κύριε Κόροβοφ! ἀπεταθη ἐπὶ τέλους πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνακριτής: εἶσθε ἥσυχος τώρα;

— Τί;... πῶς;... σχεδὸν ἀσυναισθήτως ἐπρόφερεν ὁ Βαλεριανός, βαρέως ἐγείρων ἐπ' αὐτοῦ τὰ θολερὰ βλέμματά του.

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του μετὰ φιλικῆς ἠπιότητος.

— Ναί, ναί... εἶμαι ἥσυχος... ὅλως διόλου ἥσυχος... εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ, ἐτραύλισεν ὁ Κόροβοφ μετ' ἐσωτερικοῦ νευρικοῦ ρίγους.

— Σπρώξατε τὸ κάθισμά του πλησιέστερον εἰς τὸ τραπέζι, διέταξεν ὁ ἀνακριτὴς τοὺς χωροφύλακας.

Ἐκεῖνοι ἐξεπλήρωσαν τὴν διαταγήν του.

— Εἰπέτε εἰλικρινῶς, ἤρξατο ὁ ἀνακριτὴς διὰ συμπαθοῦς ἁβρᾶς, θιγούσης τὴν ψυχὴν φωνῆς. Ἐπὶ τίνος ἐβασίζετε τὴν ἐν τῇ προκηρύξει δήλωσίν σας περὶ τῶν κολοσσαίων ἑκατομμυρίων τῆς «Ἑταιρίας σας»;

— Μὰ τὸν Θεόν, δὲν ἠξεύρω! θλιβερῶς ἐγέλασεν ὁ Κόροβοφ.

— Καὶ ὅμως...

— Σᾶς βεβαιῶ ἐντίμως!

— Ἀκριβῶς εἰς τὴν τιμήν σας ἀποτείνομαι.

— Κ'ἐγώ, εἰς τὴν τιμήν μου, σᾶς λέγω, δὲν γνωρίζω.

— Ἀλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε πρᾶγμα τῆς φαντασίας σας... Θὰ ὑπῆρχον κάποιαι βάσεις.

— Πιθανῶς, συνήνεσεν ὁ Κόροβοφ.

— Ποῖαι κυρίως;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον τῆς προκηρύξεως εἶνε γεγραμμένον διὰ τῆς χειρός σας.

— Μάλιστα· ἀλλὰ τί πρὸς αὐτό;

— Καὶ πάλιν ἀπευθύνομαι εἰς τὴν τιμήν σας, ἐστέναξεν ὁ ἀνακριτής, ὡσεὶ ἐπιθυμῶν διὰ τοῦ στεναγμοῦ τούτου νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐπειθῆ ὑποταγήν του πρὸς τὴν βαρεῖαν ὑποχρέωσίν του· ὥστε ὅλα αὐτὰ σεῖς ὁ ἴδιος τὰ ἐπενοήσατε;

— Ὄχι δὲν τὰ ἐπενόησα.

— Τιμίως;

— Σᾶς ὀμνύω, ὄχι!

— Τότε πόθεν τὰ ἐρανίσθητε;

— Μοὶ τὰ ὑπηγόρευσαν... Νομίζω, σᾶς εἶπον πλέον περὶ τούτου!

— Ποῖος τὰ ὑπηγόρευσεν; ἐπιμόνως ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ἐκεῖνος ὃν ἀντιπροσωπεύει «ἡ Σειρὰ C.» — ἄλλο τίποτε δὲν ἠξεύρω.

— Σᾶς εἶνε γνωστὸς ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

— Ἐννοεῖται.

— Ὀνομάσατέ τον...

— Τοῦτο δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ πράξω... δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα... καὶ ἐπὶ τέλους... ἐπὶ τέλους, δὲν ἠξεύρω τὸ ὄνομά του... Μόνον «Σειρὰν C.» ἰδοὺ τί γνωρίζω.

— Κύριε Κόροβοφ! μετ' αὐστηρότητος καὶ ψυχρῶς ἀνήγειρεν ὁ ὑπάλληλος ἐπὶ τοῦ καταδίκου τὰ βλέμματά του, τοσοῦτον ἤπια πρό τινος στιγμῆς, τοσοῦτον ἠδέα καὶ εὐμενῆ· ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω, ὅτι γνωρίζομεν πολὺ περισσό-

τερα, ἀφ' ὅσα ἴσως φρονεῖτε, ἔπειτα μὲ αὐτὴν τὴν ἐπιμονὴν καὶ ἰσχυρογνωμοσύνην σας δὲν κάμνετε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαυξάνητε τὴν ἐνοχήν σας, βαρύνετε τὴν θλιβερὰν θέσιν σας. Προτιμότερον εἶνε νὰ ὁμολογήσητε τὰ πάντα εἰλικρινῶς.

— Τὰ πάντα ἤδη ὡμολόγησα! σαφῶς καὶ ἐντίμως ἀπεκρίθη ὁ Κόροβοφ· δὲν κρύπτω ὅτι ἡ ἐκτύπωσις καὶ ἡ διανομὴ εἶνε ἰδικόν μου ἔργον. Ἀλλά, ὀνόματα, μὴ ἀπαιτῆτε παρ' ἐμοῦ, δὲν τὰ γνωρίζω, ἀλλὰ καὶ ἂν τὰ ἐγνώριζον, οὔτε διὰ βασάνων θὰ τὰ ἔλεγον! Ἐγὼ μόνος εἶμαι ἔνοχος καὶ ἐμὲ μόνον τιμωρήσατε!

— Σᾶς εἶνε γνωστὸν τὸ χαρτίον τοῦτο; ἀπροσδοκήτως ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἀνακριτής, παρατηρῶν αὐτὸν ἀτενῶς δι' ἐξεταστικοῦ βλέμματος καὶ δεικνύων τὸν κατάλογον.

— Πρώτην φορὰν τὸν βλέπω! παρατηρήσας τὸ ἔγγραφον, κατηγορηματικῶς ἠρνήθη ὁ Κόροβοφ.

— Δὲν σᾶς τὸ ἔδειξε ποτὲ ἡ σύζυγός σας;

— Οὐδέποτε.

— Καὶ δὲν σᾶς εἶπε ποτὲ τίποτε;

— Οὐδέποτε μοὶ εἶπε.

— Κύριε μάρτυ! ἀπετάθη αἴφνης πρὸς τὸν Βελτίστσεφ ὁ ἀνακριτής, γνωρίζετε τὸν κ. Κόροβοφ;

— Πολὺ ὀλίγον... σχεδὸν δὲν τὸν γνωρίζω! ταραχθεὶς ἐτραύλισεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ.

— Ἀλλ' εἶσθε τόσον πολὺ γνωστὸς πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὥστε ἡ τελευταία αὕτη γνωριμία ἀναγκάζει νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἀρκετὰ καλὰ θὰ γνωρίζητε καὶ τὸν σύζυγον.

— Τὸ ἓν δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἄλλο, εἶπε μειδιῶν ὁ Πλάτων.

— Κύριε Κόροβοφ, γνωρίζετε τὸν κ. Βελτίστσεφ;

— Αὐτὸν τὸν ἄθλιον;! εἶπεν οὗτος ἐκτείνας τὸν δείκτην πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βελτίστσεφ, καὶ ἠγέρθη τῆς θέσεώς του. — Ναί, ἀρκετά... ἀρκετὰ τὸν γνωρίζω! ὑπέλαβεν οὗτος διὰ διακεκομμένης ἐκ τῆς συγχύσεως φωνῆς καὶ ἀσθμαίνων. — Ὁ ἄθλιος αὐτὸς ὡς ὄφις διωλίσθησεν εἰς τὴν οἰκίαν μου... διέφθειρε τὴν σύζυγόν μου... μοῦ τὴν ἀφῆρεσε... ἀφῆρεσε ὅλην τὴν εὐτυχίαν μου, ὅλην τὴν χαράν μου... κατέθραυσε τὸν βίον μου... Ναί. πολὺ καλὰ τὸν γνωρίζω!... Ἀκούσατε! ἀπηυθύνθη οὗτος ἀμέσως πρὸς τὸν ἀνακριτήν, προσερεισθεὶς ἐξ ἀτονίας ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς τραπέζης δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. — Ἀκούσατε!... Τώρα θὰ σᾶς δώσω τὴν ἀληθῆ μου τὴν πραγματικὴν ὁμολογίαν μου...

Ὁ ὑπάλληλος ἔτεινε τὸ οὖς καὶ προσεῖδεν ἀκαριαίως ἅπαντας τοὺς παρευρισκομένους. Ὁ Βελτίστσεφ ἵστατο κάτωχρος, φέρων ἐπὶ τῆς μορφῆς τὸν τύπον τοῦ καμάτου ἐκείνου, ὅστις ἐκφράζει τὸν καταθλιπτικὸν ἀγῶνα τῆς ἀμφιβολίας, τὴν προσδοκίαν ἀπαισίου τινὸς καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ πᾶν θὰ παρέλθῃ κατ' εὐχήν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προσεπάθει οὗτος νὰ καταστείλῃ ἐν ἑαυτῷ ἀκούσιον ρῖγος πυρετώδους ταραχῆς. Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ κατεγίνετο ὡσαύτως νὰ μὴ προδώσῃ τὰ ἐνδύμυχα αὐτῆς αἰσθήματα, καὶ νευρικῶς πιέζουσα τὰ χείλη, ἐκάθητο σχεδὸν ἀκίνητος μὲ τεταπεινωμένους ὀφθαλμούς. Ὡσεὶ εἶχεν ἤδη προπαρασκευασθῆ ὅπως ἀκούσῃ τὴν καταδίκην της ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Βαλεριανοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Εἰρήνη, καίτοι διετέλει ἄφωνος, ἐφλέγετο ἐκ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος. Τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐβυθίζετο ὁτὲ μὲν εἰς τὴν Λιουδμήλαν, ὁτὲ δ' εἰς τὸν Κόροβοφ καὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτζ, καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς ἑκάστου αὐτῶν προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἀποκρύφους σκέψεις καὶ αἰσθήματα. Διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην ἀνυψοῦτο ἤδη τὸ παραπέτασμα τοιούτων μυστηρίων τῆς ψυχῆς τοῦ ἐξαδέλφου της, ἵνα οὗτος παντοιοτρόπως προσεπάθει νὰ ἀποκρύψῃ ἀπ' αὐτῆς μέχρις ἐσχάτης στιγμῆς. Ἤδη ὤφειλε νὰ ἀποτίσῃ πολλά, ὅσα μέχρι τοῦδε δὲν ὑπώπτευε, τετυφλωμένη ἐκ τοῦ ἔρωτός της, φρονοῦσα ὅτι εἶνε ἡ μόνη παρ' αὐτοῦ ἀγαπωμένη γυνή, καὶ αἴφνης, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐκτυλίσσεται ἀπροσδοκήτως ὁλόκληρον δράμα... «Ὥστε μὲ ἠπάτα λοιπὸν μέχρι τοῦδε», ἐψιθύριζεν αὐτῇ ταραχῶδες αἴσθημα· «καὶ εἶνε ὡραία, ἄχ, πόσον εἶνε ὡραία ἡ ἀχρεία!... Τὴν ἀγαπῶ, εἶνε νεωτέρα μου, δροσερωτέρα, καλλιτέρα»... Καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Εἰρήνης κοχλάζει πικρία καυστικῆς ζηλοτυπίας, καὶ κραυγάζει ἡ φιλαυτία, προσβληθεῖσα ἤδη παρὰ τῆς παρακαθημένης μετ' αὐτῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἀντιζήλου, ἥτις καὶ νεωτέρα καὶ ὡραιοτέρα αὐτῆς εἶνε, κατέχει δὲ καὶ τὴν καρδίαν ἐκείνου, πρὸς ὃν αὐτὴ ἡ Εἰρήνη ἐθυσίασε τὰ πάντα, μὴ σταματήσασα μάλιστα καὶ πρὸ τοῦ φοβεροῦ κακουργήματος. Διὰ τοῦ γυναικείου αὐτῆς ἐνστίκτου ἐμάντευσεν ὅτι ἐκεῖνο, δι' ὅπερ ἐκλήθη μάρτυς, ἐκεῖνο, ὅπερ πρόκειται νὰ ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ καταδίκου τούτου, θὰ πλήξῃ θανασίμως τὴν καρδίαν της. Θὰ εἶνε ἄρα ἄξιος ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀναβάθρου ἱστάμενος ἀνήρ, πρὸς ὃν αὕτη παρέδωκεν ἀπεριορίστως τὴν ψυχὴν ταύτην καὶ τὴν καρδίαν, ἣ φοβερὰ λέξις τοῦ καταδίκου τούτου θὰ ἀνατρέψῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην, ἐξ ἧς ὁ ἄνθρωπος δυσκόλως ἤδη ἀνυψοῦται μέχρι τῆς καρδίας προσβληθείσης γυναικός; Ἡ Εἰρήνη, τεταμένην ἔχουσα τὴν ἀκοήν, ζωηρὸν δὲ καὶ λάμπον τὸ βλέμμα, ἠκολούθει ἤδη πᾶσαν λέξιν, τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ.

— Ὑπῆρξε καιρός, καὶ ὄχι πρὸ πολλοῦ, ἤρξατο ὁ κατάδικος, καθ' ὃν δὲν ἐσκεπτόμην οὔτε περὶ προκηρύξεων, οὔτε περὶ στάσεων καὶ ταραχῶν, καὶ μετὰ πάσης εἰλικρινείας ἐθεώρουν ὅλα ταῦτα μίαν μεγάλην μωρίαν. Εἰργαζόμην ἁπλῶς, ἤμην ἐνησχολημένος εἰς τὸ καθημερινὸν ἔργον μου, καὶ ἡ μόνη μου φροντὶς ἦτο πῶς νὰ προσφέρω, ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐκολίαν, εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τῆς συζύγου μου... Πολύ... παράπολυ τὴν ἠγάπων! (Ἡ φωνὴ τοῦ Κόροβοφ διεκόπη ἐκ τῆς ταραχῆς, ἐν αὐτῇ ὑπεφαίνοντο δάκρυα). Αἴφνης εἰς τὴν οἰκογενειακήν μου ἑστίαν εἰσορμᾷ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, (ἔδειξε τὸν Βελτίστσεφ). Πῶς, διατί νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ ὅλην τὴν εὐτυχίαν μου; τοῦτο ἀφορᾷ τὴν συνείδησίν του... Μοῦ δίδει κόπον νὰ τὰ ἐνθυμοῦμαι... ἀλλὰ μοὶ εἶνε καὶ πολὺ βαρὺ νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλα αὐτά... Ἐνὶ λόγῳ, ἐπὶ πολὺ ἠπατώμην... Ἐπὶ τέλους μ' ἐγκατέλιπον... εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός μου ὑπέφερε τὸ ὄνομά μου... Ἐν τούτοις πάντοτε τὴν ἠγάπων, τὴν ἱκέτευσα νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον μου, ἀλλά... τὰ πάντα εἰς μάτην! Ἤρχισα νὰ πίνω, κατέστην πάμπτωχος, ἐνδεὴς καὶ σχεδὸν εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως, ἔνθα μοὶ ἦτο πλέον ὅλως ἀδιάφορον ὅπως καὶ ὅπου καὶ ἂν ζῶ, ὅ,τι καὶ ἂν κάμω, ἔστω καὶ εἰς τὸ κάτεργον! Μὲ ἔπνιγεν ἡ πικρία μου· ἦτο ἀνάγκη κάποιας διεξόδου κάποιου περισπασμοῦ, λήθης, ὅπως διασκεδασθῇ ἡ θλῖψις μου — καὶ ἀπεφάσισα νὰ καταπνίξω τὴν θλῖψιν μου ταύτην εἰς Σιβηρίαν... Ἤλπιζον, μωρῶς ἴσως, ὅτι τὰ βάσανά μου θὰ συνεκίνουν ποτέ, ἐπὶ τέλους, τὴν καρδίαν τῆς συζύγου μου, ὅτι θὰ μ' ἐνθυμηθῇ, ἔστω καὶ μακρόθεν, μετὰ δακρύων μεταμελείας... Αὐτὴν εἶχα τὴν ἐλπίδα, αὐτὴν τὴν παρηγορίαν, καὶ δι' αὐτοῦ θὰ τὴν ἐξεδικούμην, καὶ ἔκαμα αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν. Ἰδοὺ τὸ ψυχικὸν αἴτιον καὶ ἡ ἠθικὴ παρόρμησις ἐκείνου, ὅπερ ἔπραξα. Αὐτὴν δὲν τὴν ἐνοχοποιῶ, ἀλλὰ μὲ τὸν ἄθλιον τοῦτον, εἶπεν ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν καὶ δεικνύων τὸν Βελτίστσεφ ὁ Κόροβοφ, μὲ αὐτὸν ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ συναντηθῶ ποτε εἰς τὸ κάτεργον... ἐκεῖ, ἴσως θὰ ἐλογαριαζόμεθα... λυποῦμαι καὶ μεταμέλλομαι, διότι μέχρι τοῦδε δὲν ἔσχον τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν πιστολίσω ὡς σκύλον!

Ἡ φωνὴ τοῦ Βαλεριανοῦ ἔτρεμεν, ἐξεσπάσθησαν καὶ οἱ τέως συγκρατούμενοι λυγμοί, καὶ ἐξεχείλισαν ἐκ τοῦ στήθους του δι' ἀκρατήτου καὶ ὑστερικῆς δυνάμεως Κατελήφθη ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν.

Ὁ ἀνακριτὴς διέταξε τοὺς χωροφύλακας νὰ τὸν μεταφέρουν μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ ὁρισθὲν αὐτῷ δωμάτιον, καὶ ἔστειλε νὰ καλέσῃ ἰατρόν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐκήρυξε περατωμένην τὴν ἀνάκρισιν.

Ἡ Εἰρήνη ἠγέρθη, ἀλλ' αἴφνης ἐκλονίσθη ἰσχυρῶς, μόλις προφθάσασα νὰ συλλάβῃ τὸ ἐρεισίνωτον τῆς καθέδρας, ὅπερ συνετέλεσε νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας της. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρόν, αἱ χεῖρες καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμον.

Ὁ ὑπάλληλος ἔδραμεν εἰς βοήθειάν της.

— Τί ἐπάθατε, κυρία!;.. Σᾶς ἐπῆλθεν ἴσως λυποθυμία;..

— Ὄχι... δὲν ἔχω τίποτε, μετὰ κόπον ἐπρόφερεν ἡ Εἰρήνη, εἰμπορῶ τώρα νὰ ἀναχωρήσω;

— Ὤ, βεβαίως! Καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲν θέλω σᾶς ἀνησυχήσει πλέον!

— Τότε θὰ σᾶς παρακαλέσω . . . νὰ διατάξητε νὰ μὲ συνοδεύσουν μέχρι τῆς ἁμαξῆς μου.

Ἀκούσας τὴν παράκλησιν ταύτην ὁ Βελτίστσεφ, ὅστις διετέλει εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, τί ν' ἀποφασίσῃ καὶ πῶς νὰ προσενεχθῇ πρὸς τὴν Εἰρήνην, ἔδραμε πρὸς αὐτὴν καί, ἐπὶ τῇ ἰδιότητι τοῦ συγγενοῦς, ἐπρότεινεν αὐτῇ τὸν βραχίονά του.

Ἀλλ' ἡ Εἰρήνη περιέβαλεν αὐτὸν διὰ παγεροῦ καὶ περιφρονητικοῦ βλέμματος, καὶ συγκεντρώσασα ἁπάσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς, ὅλην τὴν ἰσχὺν τοῦ πνεύματός της, σιγῶσα καὶ ἄνευ ξένης βοηθείας, διὰ σταθεροῦ βήματος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

— Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, θὰ μοῦ ἐπιστραφῶσι τὰ ἔγγραφά μου, διὰ γλυκείας καὶ ἠπίας φωνῆς ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ὅτε ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς ἀνεχώρησεν.

— Ἀναμφιβόλως, κυρία, θὰ τὰ λάβητε, μετ' ἐπισήμου φιλοφροσύνης ἀπεκρίθη ὁ ἀνακριτής.

— Καὶ πότε θὰ εἰμπορέσω νὰ τὰ λάβω;

— Τοῦτο θὰ ἰδοῦμεν . . . τοῦτο ἐξαρτᾶται . . . ἐν γένει ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς χρησιμότητος αὐτῶν.

— Ὥστε κ' ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐλπίζω εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐγγράφων μου; ἀνεμίχθη καὶ ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἐννοεῖται . . . ἐπιστοποίησεν ὁ ὑπάλληλος· κάμετέ μας μόνον μίαν ἁπλῆν αἴτησιν, καὶ ὅταν παρέλθῃ ἡ χρησιμότης αὐτῶν θὰ τὰ ἐπιστρέψωμεν ἀμέσως ὅπου ἀνήκουν.

Ἡ Λιουδμήλα ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἐφανέρωσεν οὔτε διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως τὰς σκέψεις της, περὶ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Βελτίστσεφ. Ἀλλ' ὅμως πληρέστατα εἶχεν ἐκτιμήσει τὴν σημασίαν αὐτῶν· ἐνόησεν ὅτι ὁ Πλάτων προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐξουσίας της, καραδοκῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν.

Ἐξῆλθον ὁμοῦ καὶ ἔστησαν μόνοι πρὸ τῶν ὀχημάτων αὐτῶν.

Ὁ Βελτίστσεφ προσεποιήθη ὅτι ἐσκόπει νὰ βοηθήσῃ τὴν Λιουδμήλαν, ὅπως ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος.

— Σταθῆτε! αὐστηρῶς καὶ ψυχρῶς ἐσταμάτησεν αὐτὴ τὴν χεῖρά του· βλέπω ὅτι θέλετε πάλιν νὰ ἐξακολουθήσητε μαζύ μου τὸ παιγνίδι σας . . . εἶσθε ἀδιόρθωτος, φίλε μου . . . ἀλλὰ φυλαχθῆτε, ὁ ἀγὼν ἔσεται ἄνισος! Καὶ ἂν τολμήσητε νὰ κάμητε αὐτὴν τὴν αἴτησιν, θὰ ἀποκαλύψω ἀμέσως εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀνακριτήν, ὁποίαν ἔννοιαν καὶ σημασίαν ἔχουσι τὰ ἔγγραφά σας.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινιδης

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ὁ κυνηγὸς μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐκ τῆς μέθης. Καὶ ὅμως ἀναγνωρίσας τὸν Καλλιουὲ ἔτρεξε καὶ ἐκρύβη εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ξενοδόχος ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ λάβῃ τὸ μέρος τοῦ τὸ χιτώνιον φέροντος ἀνθρώπου, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ πελατῶν. Ἥρπασε λοιπὸν δίκρανον καὶ ἔδειξεν ὅτι ἤθελε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ δασοφύλακος, ἐκτοξεύων κατ' αὐτοῦ τὰς χυδαιοτέρας τῶν ὕβρεων. Ἀλλ' ὁ Καλλιουέ, ἀνυψώσας τὴν σφύραν τῆς καραβίνας του, ἐσκόπευσε τὸν κτηνώδη ὑβριστήν του, λέγων:

— Κάτω τὸ δίκρανον, κατεργάρη! καὶ ὀπίσω δέκα βήματα ἢ, μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους, σὲ καίω σὰν κουνέλι.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἐπέδρασεν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ πρώην δεσμώτου, ὅστις, καταπραϋνθεὶς ἐν ἀκαρεῖ, ἄφισε τὸ δίκρανον καὶ ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος.

— Καλά! . . . εἶπεν ὁ Καλλιουέ . . . λυπᾶσαι τὸ δέρμα σου, καὶ κάμνεις καλά, διότι μὲ μίαν σφαῖρα θὰ σοῦ τὸ κατέστρεφα.

Ὁ κάτισχνος ἄνθρωπος ἐξηκολούθει μένων ὑπὸ τὸν ἵππον καὶ ἐπικαλούμενος βοήθειαν.

Ὁ Καλλιουὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διῆλθε τὴν πρώτην αἴθουσαν, ἥτις ἦτο ἔρημος, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ εὗρε τὸν Ραμὲ κεκρυμμένον ὑπό τινα κλίνην. Ἥρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαιμίου, καὶ ὁτὲ μὲν σύρων, ὁτὲ δὲ ὠθῶν, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ὁδόν. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας, μὴ ἀγνοῶν ὅτι αἱ σφαῖραι τῆς καραβίνας ἐχωνεύοντο δυσκόλως, δὲν ἐκινήθη ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, καθηλώσῃ αὐτὸν ὁ Καλλιουέ.

— Φύλαξε τὸ ἐλάφι τοῦτο, εἶπεν αὐτῷ οὗτος· θὰ στείλω νὰ τὸ ζητήσω ἀργότερον, καὶ μὴ λησμονήσῃς, κατεργάρη, ὅτι ἂν τὸ κυνῆγι αὐτὸ χαθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι σου, θὰ σοῦ κάμω μήνυσιν διὰ λαθροθηρίαν καὶ κλοπήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ξεμπερδεύσῃς καλά.

Εἶτα, κρατῶν πάντοτε τὸν Ραμὲ ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου καὶ σείων αὐτὸν ἰσχυρῶς, προσέθετο:

— Ἐμπρός, ἀχρεῖε!

— Ποῦ μὲ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ὁ κυνηγὸς ἔντρομος.

— Ποῦ σὲ πηγαίνω;

— Ναί.

— Εἰς τὸν πύργον.

— Δὲν θέλω νὰ ὑπάγω.

— Ἀ! δὲν θέλεις νὰ ὑπάγῃς;

— Ὄχι· εἰς τὸ ὕστερο, εἶμαι ἐλεύθερος, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου . . . Ἔχω ὑποθέσεις ἀλλοῦ, ἄφησέ με, θέλω ν' ἀναχωρήσω.

— Θέλεις ν' ἀναχωρήσῃς;

— Ναί· καὶ ἂν δὲν μὲ ἀφίσῃς, θὰ ἰδοῦμε. . .

— Ἀ! θὰ ἰδοῦμε! . . . Ἄς ἦναι. . . Ὡς τόσον περιπάτει προθύμως, διότι ἄλλως θὰ σὲ κάμω νὰ περιπατῇς ὅλο μὲ κοντακιαίς.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ραμὲ δὲν ἐκινήθη, ὁ Καλλιουὲ ἐξετέλεσε τὴν ἀπειλήν του. Ἡ ἀκτηρὶς τῆς καραβίνας ἠγέρθη τρίς, καὶ τρὶς ἔπεσεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ σώματος τοῦ Ραμέ, ὅπερ εἶναι κάτωθι τῶν νεφρῶν καὶ ἄνωθι τῶν μηρῶν. Ὁ κυνηγὸς ἔβαλε κλαυθμηρὸν μηκυθμόν, ὅστις οὐδόλως συνεκίνησε τὸν Καλλιουέ.

— Ἂν ἡ τιμωρία δὲν σοῦ ἀρέσῃ... εἶπεν αὐτῷ, περιπάτει, ἄλλως ἀρχίζω πάλιν.

Ὁ Ραμέ, μεθ' ὅλην τὴν μέθην του, ἐνόησεν ὅτι ὁ δασοφύλαξ θὰ ἐτήρει τὸν λόγον του· ὅθεν ἤρξατο νὰ βαδίζῃ.

Πλὴν τῆς φυσικῆς ἀπεχθείας, ἣν οἱ δασοφύλακες αἰσθάνονται κατὰ τῶν λαθροθηρῶν, ὁ Καλλιουὲ εἶχεν, ἢ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε, καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, ὅπως δειχθῇ ἀμείλικτος πρὸς τὸν Ραμέ. Πρῶτον, διότι, ἐνῷ ἦτο κυνηγὸς τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ἐθήρευε λαθραίως εἰς τὰς γαίας του· δεύτερον, διότι κατώρθωσεν ἐπὶ μακρὸν νὰ ὑπεκφεύγῃ τὴν ἐπαγρύπνησίν του καὶ τὸν ἐξηνάγκασε νὰ διέλθῃ τόσας νύκτας ἄγρυπνος· καὶ τρίτον, διότι, ἐξ ὅλων τῶν ἐν τῷ πύργῳ ὑπηρετῶν, αὐτὸς τῷ ἐνέπνεε μεγαλειτέραν ἀπέχθειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε μάλιστα ἐκδηλώσῃ ποτὲ καὶ δι' ἀποτελεσματικωτάτης χαλάζης μαστιγώσεων.

Δὲν ἀγνοοῦμεν προσέτι, ὅτι ὁ κυνηγὸς δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὸ μάθημα ἐκεῖνο, καὶ ὅτι τὸ μῖσος, ὅπερ ἔτρεφε κατὰ τοῦ Καλλιουέ, ἐξισοῦτο τοὐλάχιστον πρὸς τὸ μῖσος, ὅπερ οὗτος ἔτρεφε κατ' ἐκείνου. Ὁ Καλλιουὲ ἐβιάζετο νὰ φέρῃ ἐνώπιον τοῦ κόμητος τὸν αἰχμάλωτόν του. Ἐγίνωσκε καλῶς, ὅτι ὁ ἔνοχος οὐδεμίαν τιμωρίαν θὰ ὑφίστατο, οὐδ' εἰς πρόστιμον κἂν θὰ κατεδικάζετο, καὶ ὅτι ὁ κόμης θ' ἀπηξίου νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια· ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ Ραμὲ θὰ ἐδιώκετο ἐπονειδίστως ὡς κλέπτης, ἀφοῦ ἤθελε πρῶτον ἐξευτελισθῇ ἐνώπιον πάντων τῶν ἐν τῷ πύργῳ. Ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἔλεγον ἐν τῷ πύργῳ πρὸς αὐτόν:

— Ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ἀχρεῖε. . . Κάμε θέσιν εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους καὶ πήγαινε νὰ κρεμασθῇς ἀλλοῦ.

Καὶ ὁ Καλλιουὲ ἔχαιρεν — ἥκιστα χριστιανικῶς — ἐπὶ τῷ ἐξευτελισμῷ, ὃν προέβλεπεν, ὅτι ὁ ἐπιστήθιος ἐχθρός του θὰ ὑφίστατο ἐνώπιόν του. Ὅθεν, σπεύδων νὰ φθάσῃ, ἐβάδιζε μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ διὰ τῶν συντομωτέρων ὁδῶν, χωρὶς νὰ φροντίζῃ ἂν ἡ μέθη καὶ ὁ τρόμος καθίστων ἀσταθῆ καὶ κλονούμενα τὰ βήματα τοῦ Ραμέ. Ἡ ρωμαλέα καὶ ἀκάματος χεὶρ του ἐκράτει πάντοτε τὸ περιλαίμιον τοῦ κυνηγοῦ. Ἡ ἰσχυρὰ δ' ἐκείνη καὶ ἄκαμπτος, ὡς χαλυβδίνη λα-

χίσῃς... Ξεμπέρδευε λοιπὸν γρήγορα...

Ὁ Ραμέ, παράφρων ἐκ τοῦ φόβου, ἀλλὰ βέβαιος πλέον ὅτι ἂν ἀπελείπετο ἔτι αὐτῷ μικρά τις ἐλπίς, ὅπως ἐξέλθῃ ἀβλαβὴς τοῦ κινδύνου, αὕτη ἐξηρτᾶτο ἐκ μόνης τῆς ἀληθείας, ἤρξατο τὴν μακρὰν αὐτοῦ διήγησιν, ἑκατοντάκις διακοπεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐπιφωνήσεων τοῦ ἀκροωμένου αὐτόν. Διηγήθη δὲ τὰ συμβάντα λεπτομερέστατα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ κόμης Δεβεζαί, ὢν μετὰ τοῦ ἱππότου Δελουσὺ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θήρας, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν ὅπως μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς μελαγχροινῆς χωρικῆς, ἥτις ἵστατο παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ τέλματος... Ἀλλὰ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται γινώσκουσι κάλλιον ἔτι ἢ ἐκεῖνος τὰ γεγονότα, ἅτινα τότε ἀφηγήθη εἰς τὸν σύζυγον τῆς Σωσάννης, ὥστε εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ἐνδιατρίψωμεν αὖθις ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ Καλλιουὲ ἐφαίνετο καταληφθεὶς ὑπὸ εἴδους τινὸς νάρκης, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ἐν ᾗ βυθίζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ αἰθέρος, ὅταν πρόκηται νὰ ὑποστῇ ἀλγεινήν τινα ἐγχείρησιν. Ὁ Ραμὲ ἐπίστευσεν ὅτι ἡ στιγμιαία ἐκείνη νάρκη ἦτο ἠρεμία, καὶ ὅτι ὁ δασοφύλαξ ἀπεξεδέχετο μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας τὴν τύχην του, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἠπατᾶτο.

Ὁ Καλλιουὲ συνελθὼν παρετήρει περὶ αὐτόν, ὡς ἄνθρωπος ἐγειρόμενος ἀπὸ τοῦ ὕπνου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ὑατοῦ συνήντησαν τὸν κυνηγόν, ὅστις συνεσπειροῦτο ὅσον ἠδύνατο καὶ ἐπεθύμει, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ μετεβάλετο εἰς ἀδιόρατον ἀτμόν. Ἀλλά, καίπερ κάτισχνος, ὁ Ραμὲ δὲν ἦτο καὶ διαφανής.

Τὸ μέτωπον τοῦ Καλλιουὲ συνωφρυώθη, αἱ ὀφρῦς του προσήγγισαν πρὸς ἀλλήλας, ἐνωθεῖσαι σχεδόν, ὡς αἱ τοῦ Ὑψιβρεμέτου Διός.

— Εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπες; ... ἠρώτησε τὸν κυνηγόν, διὰ φωνῆς βραδείας.

— Ἀληθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ... σᾶς τὸ ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν.

— Λοιπὸν ἐσὺ εἶπες πρῶτος εἰς τὸν κόμητα, ὅτι ἡ εὔμορφη κόρη, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε, ὠνομάζετο Σωσάννα Γκιλλώ;

— Ἔπρεπε νὰ τὸ εἰπῶ, διότι ἐρωτήθηκα.

— Καί... ἐξηκολούθησεν ὁ δασοφύλαξ, τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὑποπτεύοντας ὅτι τὸ δαιμόνιον εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ αὐθέντου μας, τὸν ἐκατασκόπευσες καὶ τὸν ἠκολούθησες ἕως τὴν καλύβαν τῆς Σωσάννης;

— Ναί· ἀλλὰ διατί θέλεις νὰ σοῦ ἐπαναλάβω αὐτά, τὰ ὁποῖα σοῦ εἶπα;

Ὁ Καλλιουὲ δὲν ἐφάνη προσέξας εἰς τὴν διακοπὴν ταύτην, ἢ λαβὼν αὐτὴν ὑπὸ σημείωσιν, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν:

— Ὅταν ὁ κόμης ἐμβῆκεν εἰς τὴν καλύβαν ἤσουν ἐκεῖ;

— Ναί.

— Ἤσουν ἀκόμη, ἐκεῖ ὅταν ἡ Σωσάννα ἐφώναξε βοήθειαν;

— Ναί.

— Τὴν ἤκουσες;

— Πολὺ καλά.

— Καὶ δὲν ἔτρεξες νὰ τὴν ὑπερασπισθῇς; ... Εἶχες αὐτὴν τὴν χαμέρπειαν, ἄθλιε, χωρὶς καρδίαν... ἤσουν τόσον αἰσχρός, τόσον ἄτιμος, ὥστε νὰ ἠξεύρῃς ὅτι πλησίον σου μία πτωχὴ κόρη, μία δυστυχισμένη ἀντίστεκε κλαίουσα ἐναντίον ἀνθρώπου θέλοντος νὰ τὴν βιάσῃ... ὅτι ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεόν... καὶ ἐφώναζε *βοήθειαν*! καὶ νὰ μὴ τρέξῃς νὰ τὴν βοηθήσῃς;... Ἡ καρδία σου δὲν ἐσυγκινήθη;... τὸ αἷμά σου δὲν ἐσταμάτησε... Ἄφισες νὰ συντελεσθῇ τὸ ἔγκλημα;... ἡ ἀκατανόμαστη αὐτὴ πρᾶξι νὰ τελειώσῃ;... καὶ ὑπεβοήθησες μάλιστα αὐτὴν διὰ τῆς σιωπῆς σου;... καὶ ἐγίνηκες συνένοχος!... ἆ! ἄθλιε! ἄθλιε!

— Ὠοιμέ! ἐψέλλισεν ὁ Ραμέ, ἐνοήσας ὅτι ἔσφαλε τὴν ὁδὸν καὶ ὅτι εἶχε περιέλθει εἰς θέσιν λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἄνευ διεξόδου... ὠοιμέ! ἤτανε ὁ αὐθέντης.

— Ἔχεις δίκαιον... ἐψιθύρισεν ὁ Καλλιουέ... εἰς ὅ,τι κάμῃ ὁ αὐθέντης, ὁ δοῦλος χειροκροτῇ!

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθη βραχεῖα σιγή... εἶτα ὁ δασοφύλαξ ἐπανέλαβε:

— Μίαν ἡμέραν, καθὼς ὅλοι, δὲν ἔμαθες καὶ ἐσὺ ὅτι ἔμελλα νὰ στεφανωθῶ τὴν Σωσάνναν;

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ κυνηγός, ἀλλὰ τὸ ἔμαθα, ὅταν ὁ γάμος ἦταν ἕτοιμος.

— Ἀλλ' ὅπως δήποτε ἦτον ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐμποδίσῃς αὐτὸν τὸν γάμον, διατί δὲν μὲ εἰδοποίησες;

— Νὰ σὲ εἰδοποιήσω;... διατί;

— Δι' αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶχες ἰδῇ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἀτιμίας... Διατί δὲν μοῦ εἶπες, ὅτι ἡ Σωσσάννα ἦτον ἀγαπητικιὰ τοῦ κόμητος;

Ὁ Ραμὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ κατὰ τοῦ δασοφύλακος μῖσός του ὑπῆρξεν ἡ μόνη τῆς σιωπῆς του αἰτία. Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ λάβῃ λίαν ἐπικίνδυνον ἀπόφασιν... Ἐνόμισε δέ, ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ἀπαντῶν:

— Διάτανε!... ἐνόμιζα ὅτι τὸ ἤξευρες...

— Ἀ!... αὐτὸ ἐνόμιζες; ἐψιθύρισε δι' ὑποκώφου φωνῆς ὁ Καλλιουέ, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁποίου κατέστησαν αἱματόχροες.

— Ναί... μὰ τώρα βλέπω ὅτι ἤμουν ἀπατημένος.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν τὸν ἤκουε· ἀλλὰ διὰ βροντώδους φωνῆς εἶπεν:

— Ἐπίστευσες ὅτι ἤμουν εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος πέρνοντας γυναῖκά μου τὴν ἀγαπητικιὰν τοῦ αὐθέντου, καθότι εἶχα πουλήσει εἰς αὐτὸν διὰ χίλια σκοῦδα τὴν τιμήν μου... τὸ ἐπίστευσες, διότι μοῦ τὸ εἶπες... καὶ θὰ τὸ εἰπῇς καὶ εἰς ἄλλους... καὶ ἐγὼ δὲν θέλω... δὲν θέλω, ὄχι... ἐννοεῖς... νὰ τὸ εἰπῇς εἰς ἄλλους...

— Καλλιουέ... ἀγαθέ μου Καλλιουέ... ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Ραμέ, σοῦ ὁρκίζομαι... Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε.

Ὁ δασοφύλαξ, δι' ἀκατασχέτου λύσσης, ἥρπασε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸν λαιμὸν τοῦ δυστυχοῦς κυνηγοῦ. Τὸ δὲ ζῶν καὶ ἄκαμπτον ἐκεῖνο περιλαίμιον ἐσφίγγετο ὡς ὁ σιδηροῦς κρίκος, ὃν οἱ Ἰσπανοὶ καλοῦσι *γαρόταν* (σφιγκτῆρα). Ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ Ραμὲ ἐσβέσθη ἐν βραγχώδει ρόγχῳ. Τὸ στόμα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ δυστυχοῦς διεστάλησαν φρικωδῶς. Ἡ γλῶσσά του, μέλαινα ἤδη, ἐκρέματο ἔξω τοῦ στόματος, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐφαίνοντο ὡσεὶ θέλοντες νὰ ἐξέλθωσι τῶν τροχιῶν των. Ταὐτοχρόνως δὲ τὸ φρικωδῶς συσπώμενον πρόσωπόν του ἔλαβε χρῶμα μεταξὺ τοῦ πορφυροῦ καὶ τοῦ ἰώδους, καὶ σταγόνες αἵματος ἔπιπτον ἀπὸ τῶν ρωθώνων του. Ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος πνιγμὸς διήρκεσε μόλις ἥμισυ λεπτόν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἦτο ἀρκετόν, καὶ μάλιστα πολύ.

Ὅτε ὁ Καλλιουὲ ἠνέῳξε τὰς χεῖρας, ἡ κεφαλὴ τοῦ κυνηγοῦ, ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἔκλινε πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, εἶτα τὸ σῶμα ἐκάμφθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη εἶχε θραυσθῆ μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων. Ὁ θάνατος ὑπῆρξε κεραυνοβόλος.

. . . . . .

Τί συνέβη ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Καλλιουέ, ὅτε εἶδεν ἐκτάδην ἐνώπιόν του τὸ πτῶμα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντος;

Εἰς τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐρώτησιν, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσωμεν, ἄνευ ἀμηχανίας. Ὁ Καλλιουὲ διετέλει ὢν ἐν μιᾷ τῶν ἐκτάκτων ἐκείνων θέσεων, καθ' ἃς τὸ ἠθικὸν αἴσθημα δὲν ὑφίσταται πλέον καὶ ἡ συνείδησις μένει ἄφωνος. Ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ναυαγίῳ τῶν ὀνείρων, τῶν ἐλπίδων, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐτυχίας του, οὐδὲν διακεκριμένον ἐπέπλεεν. Ἐν τῇ ψυχῇ του, ἣν ἐβασάνιζε θύελλα συγκεχυμένων, πυκνῶν, σπαρακτικῶν στοχασμῶν, δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως.

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ βεβαιώσωμεν σχεδὸν ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ Καλλιουὲ δὲν μετενόησε διὰ τὴν πρᾶξίν του. Ἡ πρώτη δὲ ἰδέα, ἥτις ἐπῆλθεν ὀλίγον τι εὐκρινῶς εἰς τὸν νοῦν του, ὑπῆρξεν ἡ ἑπομένη ἐρώτησις:

— Τί νὰ κάμω τὸ πτῶμα τοῦτο;

[Ἕπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα δεκάτη ἐννάτη.

Ἔβλεπον, μοὶ ἔλεγεν ἡ Σελήνη, ἐντὸς μεγάλου τινὸς θεάτρου· ἦτο πλῆρες, καθότι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παρίστανε περιώνυμός τις ἠθοποιός.

Λοξαὶ αἱ ἀκτῖνές μου ἔπιπτον ἐφ' ἑνὸς μικροῦ παραθύρου τῶν διαμερισμάτων τῶν

βίς, πυγμή, ἐχρησίμευε μᾶλλον ὅπως ὑποστηρίζῃ καὶ σύρῃ τὸν δυστυχῆ Ραμέ, ἢ ὅπως προλάβῃ πᾶσαν ἀποδράσεως ἀπόπειραν.

Ὁ κυνηγός, ἐσκοτισμένος ἐκ τῶν ἀτμῶν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἐκ τοῦ ἤθους καὶ τῆς ταχύτητος τοῦ δασοφύλακος, ἠκολούθει τούτῳ ὡς αὐτόματον, ὁτὲ μὲν βαδίζων, ὁτὲ δὲ συρόμενος.

ΙΗ'

Τὸ ἄδενδρον μέρος.

Ὁ Καλλιουὲ ἐβάδιζε πάντοτε αἰσθανόμενος δὲ ὅτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ ἀποκάμνῃ καὶ ὅτι, μεθ' ὅλον τὸν ἡράκλειον αὐτοῦ ὀργανισμόν, ἡ κόπωσις ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ αὐτόν, ἔσπευδεν ὅπως μὴ ἀναγκασθῇ νὰ σταθῇ.

Ὁ Ραμὲ ὠλόλυζεν ὑποκώφως. Πλέον ἢ εἰκοσάκις οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, τιναχθέντες ἐκ τοῦ ὁρμητικοῦ δρόμου τοῦ δασοφύλακος, ἐκτύπησαν ἰσχυρῶς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ἡ ἀναπνοή του ἤρξατο ἐκλείπουσα, καὶ τὸ στῆθός του ἤσθμαινε μέχρι διαρρήξεως. Τὸ αὐξανόμενον ἄλγος του διεσκέδαζε βαθμηδὸν τὴν μέθην. . .

Ἀλλ' ἔρχεται στιγμή, καθ' ἣν ἡ ἐπιβαλλομένη βάσανος ἐξεγείρει καὶ τὰς δειλοτέρας ψυχάς. Τότε δὲ αἱ ἐκπεφυλλισμέναι ἐκεῖναι φύσεις ἀποκαλύπτουσι παράδοξον ἐνεργητικότητα, ἣν θαυμάζομεν ἀνευρίσκοντες εἰς αὐτάς. Τότε δεικνύουσι τυφλὸν θάρρος, ἢ μᾶλλον πυρετώδη τόλμην μέχρι παραφροσύνης.

Τὸ πλαστὸν τοῦτο θάρρος, ἡ ψευδὴς αὕτη θρασύτης παρέρχονται ὡς ἡ ἀστραπή· ἀλλ' ὡς ἡ ἀστραπὴ δύνανται καὶ νὰ κεραυνώσωσι.

Ἡ στιγμὴ αὕτη ἐπῆλθε καὶ εἰς τὸν Ραμέ.

Ὁ Καλλιουέ, σύρων πάντοτε αὐτόν, εἶχε φθάσῃ εἰς ἄδενδρον πλατεῖαν, ἣν ὤφειλε νὰ διέλθῃ, καὶ ἥτις περιεκυκλοῦτο ὑπὸ δρυῶν, φηγῶν καὶ καστανεῶν προαιωνίων. Αἴφνης ἐστάθη, νομίσας ὅτι εἶδε τὸν αἰχμάλωτόν του ἀνθιστάμενον. Καὶ πράγματι, ὁ κυνηγός, ἀποφασίσας, οὐδὲ κατὰ βῆμα ἤθελε νὰ προχωρήσῃ πλέον· ἐστήριζε καλῶς τοὺς πόδας του, καὶ ἀντὶ νὰ ἐξακολουθῇ προχωρῶν, ὠπισθοχώρει δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων.

— Θὰ περιπατήσῃς; εἶπεν ὁ Καλλιουὲ ἀπειλητικῶς.

— Μὰ τὸν Θεόν, ὄχι! ἐκραύγασεν ὁ Ραμέ. Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ 'δῶ.

— Τί εἶπες;

Ὁ κυνηγὸς ἐπανέλαβε τὸ ρηθέν.

— Τότε . . . ἀπήντησεν ὁ δασοφύλαξ, καταλιπὼν τὸ περιλαίμιον τοῦ Ραμὲ καὶ ἐγείρας δι'ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν καραβίναν του, ἣν ἐκράτει ἀπὸ τοῦ σωλῆνος. . . τότε σὲ σκοτόνω.

— Σκότωσέ με, ἀλλὰ δὲν κάνω βῆμα.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Καλλιουέ, τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἄκουσε καλά. Θὰ μετρήσω ἕως τὰ τρία, καὶ ἂν εἰς τὰ τρία δὲν περπατήσῃς, θὰ σὲ κτυπήσω.

Καὶ διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς ἤρξατο ἀριθμῶν:

— Ἕνα.

Ὁ Ραμὲ δὲν ἐκινήθη.

— Δύο!

Ἡ αὐτὴ ἀκινησία τοῦ κυνηγοῦ.

— Τρία!

Καὶ ταὐτοχρόνως ἡ ἀκτὶς τῆς καραβίνας ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ραμέ, ὅστις ἔρρηξε κραυγὴν λύσσης καὶ διὰ πνιγομένης φωνῆς εἶπε:

— Εἶσαι ἄθλιος!

— Ἄθλιος; . . εἶπες ὅτι εἶμαι ἄθλιος;

— Ναί, ἄθλιος καὶ τρεῖς φορᾶς ἄθλιος!

— Ἐγώ;

— Ναί, σύ! . . . ἄθλιος διότι κάνεις καταχρησιν τῆς δυνάμεώς σου. . . ἄθλιος, διότι ἔχεις ὅπλα καὶ μὲ κτυπᾷς μὲ αὐτά, ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἔχω!

— Σὲ κτυπῶ, διότι τὸ θέλεις. Διατί δὲν περπατεῖς;

— Διατί μὲ σέρνεις ὡσὰν σκύλον καὶ μὲ πνίγεις; τί σοῦ ἔκαμα;

— Ἐμέ, τίποτε . . . Ἀλλὰ εἶσαι λαθροθήρας . . . ποῦ θὰ 'πῇ κλέφτης! καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇς.

— Καὶ μὴ ἦταν δικό σου τὸ κυνῆγι, ὁποῦ ἐσκότωσα καὶ ἐπούλησα;

— Ὄχι· ἀλλὰ ἐχρεωστοῦσα νὰ τὸ φυλάω.

— Καὶ διὰ ἕνα βρωμοελάφι, μὲ φέρνεις σὰν ὁ χωροφύλακας φέρνει τὸν κατάδικο! καὶ μὲ κτυπᾶς μὲ τὸ κοντάκι τῆς καραβίνας! . . Ἄς εἶναι· ἐκυνήγησα κρυφά... καὶ ἐπούλησα τὸ κυνῆγι! Μὰ εἶναι καὶ τοῦτο ἔγκλημα, διὰ νὰ σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπον; Ἂν ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ χρήματα... ἂν θέλω νὰ κερδίζω κλέφτοντας, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει κανένα . . . Ἐγὼ δὲν εἶχα τὴν τύχη, σὰν κάποιος ποῦ ξεύρω . . . νὰ πάρω γυναῖκα, διὰ νὰ πλουτήσω, τὴν ἀγαπητικιὰ τοῦ ἀφέντη μου, καὶ νὰ γείνω διὰ χίλια σκοῦδα, πατέρας τοῦ μούλου του! Μὲ καταλαβαίνῃς, Καλλιουέ;

Μετὰ τόσους δρόμους, μετὰ τόσας συγκινήσεις καὶ συζητήσεις, τὸ πρόσωπον τοῦ δασοφύλακος — τοῦτο ἐννοεῖται οἴκοθεν — ἦτο πορφυροῦν. Ἀλλ' εἰς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Ραμέ, ἐγένετο πελιδνόν. Ἐπί τινας στιγμάς, ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωθείς. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη τῆς φοβερᾶς ἀκινησίας μόλις τρία δευτερόλεπτα διήρκεσε.

Ὁ Καλλιουὲ συνῆλθε, καὶ ἡ ἐξέγερσις αὐτοῦ ὑπῆρξε φοβερά. Ἥρπασε τὸν βραχίονα τοῦ Ραμέ. Οἱ δάκτυλοί του εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ σαρκὸς τοῦ δυστυχοῦς κυνηγοῦ, τὰ ὀστᾶ ἔτριζον, ὡσεὶ εἶχον θραυσθῇ. Εἶτα διὰ φωνῆς, ἥτις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνθρώπινον, ἠρώτησε:

— Διὰ ποῖον ὁμιλεῖς;

— Ἄφισέ με! . . ἐκραύγασεν ὁ κυνηγός, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ὁ βραχίων αὐτοῦ ἐθραύετο ἐν τῇ σιδηρᾷ χειρὶ τοῦ Καλλιουέ.

Οὗτος ἔσφιγξεν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον καὶ ἐπανέλαβε:

— Διὰ ποῖον ὁμιλεῖς;

Τὴν φορὰν ταύτην, τὸ ἄλγος κατέστη ἀνυπόφορον, καὶ μετέβαλεν εἰς θράσος τὴν φυσικὴν δειλίαν τοῦ κυνηγοῦ.

— Διὰ ποῖον ὁμιλῶ; . . . ἀνέκραξε . . . Διὰ σέ . . . ὁρίστε!

— Καὶ εἶπες;

— Εἶπα ὅτι ἐπῆρες γυναῖκα τὴν ἀγαπητικιὰ τοῦ κόμητος . . . εἶπα ὅτι, διὰ χίλια σκοῦδα, ὁποῦ ἔλαβες, θὰ ἀναγνωρίσῃς διὰ παιδί σου τὸ μοῦλο τοῦ αὐθέντη.

Καὶ ταῦτα εἰπών, ὁ Ραμὲ ἐσκέφθη ὅτι ὁ θάνατός του πλέον ἦτο ἄφευκτος καὶ ὅτι ὁ Καλλιουὲ θὰ τὸν ἐφόνευε. Ἀλλά, μετ'ἐκπλήξεως εἶδεν, ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ δασοφύλακος ἄφισε τὸν βραχίονά του . . . Τότε ὁ τρόμος κατέλαβεν αὐτὸν αὖθις, καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς κατηρᾶτο τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ὀργήν του.

Ὁ Καλλιουὲ ὠπισθοχώρησε δύο ἢ τρία βήματα. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἦτο φρικώδης. Αἱ πελιδναὶ παρειαί του ἐγένοντο ὠχροπράσινοι, εὐρὺς δὲ κύκλος ἄχρους ἐφαίνετο περὶ τὰ διεσταλμένα ὄμματά του τόσον ὁρατὸς καὶ κανονικός, ὡς εἰ εἶχε γραφῇ δι' ἄνθρακος. Ἐπί τινας στιγμὰς ἔμεινεν ἄφωνος, ἀλλ' ἡ σιωπὴ ἐκείνη ἦτο ἀπαισιωτέρα τῶν βλασφημιῶν καὶ τῶν ἀπειλῶν.

Ὁ Ραμὲ τότε θὰ ἔδιδε προθύμως τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός του, ἂν ἠδύνατο νὰ ἦναι βέβαιος ὅτι θὰ κατεῖχεν ἡσύχως τὸ ἄλλο ἥμισυ.

Ἐπὶ τέλους ὁ δασοφύλαξ ἤγειρε τὴν κεφαλήν, ἣν ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκράτει κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἀνύψωσε τὴν σφύραν τῆς καραβίνας του, μεθ' ὅσης ἠρεμίας θὰ ἔπραττε τοῦτο ἂν ἐπρόκειτο νὰ πυροβολήσῃ κατὰ ἀλώπεκος ἢ ἐλάφου, καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἄκουσε, Ραμέ . . . ὅ,τι μοῦ εἶπες ἀξίζει μίαν σφαῖραν . . . Μὲ ἐκτύπησες εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ κτυπήσω εἰς τὴν κεφαλήν . . . καὶ πάλιν θὰ ἦμαι γενναῖος . . . διότι ἐσὺ μὲν θὰ παύσῃς νὰ ὑποφέρῃς . . . καὶ ἐγὼ θὰ ὑποφέρω ὅσον ζῶ.

— Μὰ δὲν εἶπα ψεύματα . . . σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

— Δὲν εἶπες ψεύματα πῶς ἡ Σωσάννα, ὅταν τὴν ἐπῆρα, ἦταν ἡ ἀγαπητικιὰ τοῦ κόμητος;

— Ὄχι.

— Δὲν εἶπες ψεύματα, πῶς τὸ παιδί, ὁποῦ ἡ Σωσάννα ἔχει εἰς τὴν κοιλιά, εἶναι μοῦλος τοῦ κόμητος;

— Ὄχι.

Ὁ Καλλιουὲ ἐποίησεν ἀγρίαν χειρονομίαν.

— Ἀπόδειξέ το, λοιπόν!... ἀνέκραξε ... γρήγορα καὶ καθαρά, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία ... Ἄκουσες, Ραμέ;... ἀλλέως, σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, σὲ σκοτόνω ... σὲ ξεκοιλιάζω ...

— Καί ἂν εἶπα τὴν ἀλήθειαν; ἐψέλλισεν ὁ κυνηγός· ἂν τὸ ἀποδείξω;...

— Τότε θὰ ἰδοῦμεν.

— Ὁρκίσου μου ὅτι δὲν θὰ μοῦ κάμῃς κακόν.

— Δὲν ὁρκίζομαι τίποτε, ἐκτὸς ὅτι θὰ σοῦ καύσω τὰ μυαλὰ ἀμέσως, ἂν δὲν ἀρ-

ἠθοποιῶν· ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου τούτου ἐστήριζε τὸ κεῖον μέτωπόν του ὁ ἥρως τῆς ἑσπέρας.

Δάκρυα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, διότι ἐσχάτως μόλις καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἀπεδοκιμάσθη! ναί, καὶ δικαίως. Τὸν δυστυχῆ!

Ἠσθάνετο, καὶ περιπαθῶς ἠγάπα τὴν τέχνην, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἀγάπην του.

Αἴφνης ἤχησεν ὁ κώδων τοῦ διευθυντοῦ· ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ κοινοῦ, ὅπερ δὲν τῷ ἀπέδιδε παρὰ τὸν σαρκασμόν του . . .

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως συνήντησα ἐπὶ τῶν κλιμάκων, ἄνθρωπόν τινα περιτετυλιγμένον εἰς τὸν μανδύαν του καὶ κατερχόμενον ταχέως· ἦτο ὁ ἴδιος· τὸν ἠκολούθησα εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἀμέσως ἐνόησα ὅτι διελογίζετο νὰ αὐτοκτονήσῃ· ἀλλὰ ὁ ἀπαγχονισμὸς τὸν ἔκαμε νὰ ριγήσῃ, ἀφ' ἑτέρου πῶς νὰ προμηθευθῇ δηλητήριον;

Κατωπτρίζετο καὶ συγχρόνως ἔκλειε τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, διὰ νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἐφαίνετο ἀποθαμένος.

Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! εἰς τὴν τελευταίαν ἀκόμη στιγμὴν δὲν παύει νὰ ᾖνε ματαιόφρων. Ἀναλογίζεται τὸν θάνατον· ἀποφασίζει νὰ αὐτοκτονήσῃ, κλαίει, ἀπελπίζεται καὶ ὅμως μετανοεῖ.

Ἔτος ἔκτοτε παρῆλθεν· εἴς τι μικρὸν θέατρον ἐδίδετο γνωστὴ κωμῳδία ὑπό τινος πτωχοῦ πλανοδίου θιάσου· πάλιν συνήντησα ἐκεῖ τὸ ἴδιον πρόσωπον· ἀνέβλεψε περιχαρὴς πρός με καὶ μολοντοῦτο πάλιν εἶχε σφυριχθῇ πρὸ ἑνὸς μόλις λεπτοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἀκροατηρίου.

Σήμερον τέλος τὸ ἑσπέρας, νεκρικὴ ἅμαξα ἐξήρχετο τῆς πόλεως· οὐδεὶς ἠκολούθει· διότι ὁ ἐν αὐτῇ ἦτο αὐτόχειρ· τὸ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους ὁ ἥρως μας καὶ ἀπέθανεν.

Οἱ μόνοι σύντροφοί του ἦσαν ὁ ἁμαξηλάτης, ὅστις ὡδήγει τοὺς ἵππους, καὶ ἐγώ.

Τὸν ἔθαψαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ νεκροταφείου· ποτὲ δὲν πλησιάζει τις ἐκεῖ, ἐκτὸς τοῦ νεκροθάπτου, ὅστις ρίπτει εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τὰς ἀκάνθας, τὰς ὁποίας ξεριζώνει καθαρίζων τὰ ἄλλα μνήματα.

*
* *

Εσπέρα εἰκοστή.

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ρώμην, μοὶ διηγεῖτο ἡ Σελήνη. Ἐκεῖ, ἐφ' ἑνὸς τῶν ἑπτὰ λόφων, εὑρίσκονται τὰ ἐρείπια τοῦ καπιτωλίου· τὰ σχίσματα τῶν παλαιῶν τειχῶν του σκεπάζουσι πλατέα πράσινα φύλλα ἀγριοσυκεῶν· ἐντὸς δὲ ὁ ὄνος εὐφραίνεται περισσότερον ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἀπὸ τὰ χλοερὰ χόρτα ποῦ φυτρόνουν ἀναμέσῳ τῶν πετρῶν καὶ τῶν μαρμάρων· ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, ὅπου πρὸ πολλῶν αἰώνων, ἐκαμάρωνα τοὺς ἀετοὺς τῆς Ρώμης «ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησαν!» αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημά των. Τόρα μεταξὺ δύο ἠραιωμένων μαρμαρίνων πυλῶν, εἶνε κατεσκευασμένος ἐκ τῶν πέριξ πετρῶν μικρός τις οἰκίσκος, εἰς τὸν ὁποῖον κατοικεῖ μία γραῖα μὲ τὴν ἐγγονήν της. Αὐτοὶ εἶνε οἱ μόνοι κύριοι τοῦ ἐρήμου φρουρίου, οἵτινες ἀποζῶσι μὲ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας παρέχουσιν εἰς τοὺς συχνοὺς τῶν λειψάνων ἐκείνων τῆς δόξης ἐπισκέπτας.

Ἀπὸ τὴν πλουσίαν αἴθουσαν τοῦ θρόνου δὲν ὑπολείπεται πλέον παρὰ εἰς γυμνὸς καὶ ἑτοιμόρροπος τοῖχος, πυκνὴ δὲ κυπάρισσος δεικνύει διὰ τῆς σκιᾶς της τὸ μέρος ὅπου οὗτος ἵστατο· τώρα μόνον ἡ κόρη κάθεται κάποτε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ σκαμνί της καὶ θαυμάζει τὸν δύοντα ἥλιον· τὸ ὀνομάζει ἑξώστην της, διότι ἀπὸ ἐκεῖ βλέπει ὁλόκληρον τὴν Ρώμην, τῆς ὁποίας ὑπέρκειται τὸ μεγαλοπρεπὲς κωδωνοστάσιον τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Καθὼς πάντοτε καὶ ἀπόψε ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ ἐρήμου καὶ σιωπηλοῦ ἐκείνου μέρους αἱ ἀκτῖνές μου, ὅτε μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ μικρά.

Ἔφερεν ἀρχαίαν πηλίνην ὑδρίαν καὶ ἦτο σχεδὸν γυμνή, διότι τὸ μὲν κοντὸν ὑποκάμισόν της ἦτο εἰς πολλὰ μέρη ξεσχισμένον, οἱ δὲ γυμνοὶ μικροὶ πόδες της ἐπάτουν ἀφόβως ἐπὶ τοῦ πετρώδους ἐδάφους· τῆς ἐφίλησα λοιπὸν τοὺς ἀλαβαστρίνους της ὤμους, τὴν λευκήν της παρειὰν καὶ τοὺς ζωηροὺς μαύρους ὀφθαλμούς της.

Πολλοὶ ποικιλόχροες χαμαιλέοντες, ἔφευγον περίφοβοι μεταξὺ τῶν ποδῶν της, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐφοβεῖτο, διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, τοῦ ὁποίου τὸ ρόπτρον ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα μαρμάρινον πόδα λαγῳοῦ, τίς οἶδέ που εὑρεθέντα, προσδεδεμένον μὲ χονδροειδὲς ἐφθαρμένον σχοινίον· αἴφνης ὅμως ἔστη σύννους· τί διελογίζετο; μήπως ἐσκέπτετο τὰς μικράς της συντρόφους, αἵτινες ἔψαλλον τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν Παναγίαν; ἀγνοῶ· εἶδα μόνον, ὅτι ἦτο τόσον ἀφῃρημένη, ὥστε τῆς ἔπεσεν ἡ ὑδρία καὶ ἐθραύσθη εἰς τεμάχια· ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἡ καϋμένη καὶ οὕτως ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ Πύργου δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ψαύσῃ τὸ ρόπτρον· τόσον τὴν ἐλυπήθην, ὅπου τῆς ἔδωσα παρατεταμένον φίλημα εἰς τὰ ὡραῖά της ματάκια καὶ τῆς ἐστέγνωσα τὰ δάκρυα.

Χ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμάς. — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

—

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἑλλάς, ἤτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράϊλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἅμαξα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11 — Ἐξομολογήσεις ἑνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 1.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.10 — Ἀφρική, ἢ πέντε ἐν ἄρος στάτῳ ἑβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίνη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζ'δου (ἔκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ξαβιὲ ἐ Μοντεπὲν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκοὺρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἴχνη ἑνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδὶ τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβοὺργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβοὺργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Λήσταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἔρωτος (ἔκδοσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλής, εἰκόνες ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσ.δ. Σκυλίσση, μετὰ 13 εἰκονογραφιῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγῳδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρως, ὑπὸ Ξαβιὲ-δὲ-Μοντεπὲν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἑνὸς Δυστυχοῦς, ἤτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσσίδες Παρθένοι, ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἤτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 Ὁ Ἱππότης Μάτος», μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70. — Τὰ χάλια μας, κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ λ. 80 — Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2.80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Émille Chevalier Δρ. 1.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 1.70 Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70.

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10